

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր քառասունմեկերորդ

Հայտնությունն պապականության վերադարձի և ութերորդ նախագահի մարգարեական նշանակության մասին

Jeff Pippenger

2024-03-17

Այժմ մենք խիստ ուշադիր կերպով քննում ենք այն պատմության մարգարեական բնութագրերը, երբ պապականությունը վերադառնում է երկրի գահին՝ որպես ութերորդ գլուխ, այսինքն՝ յոթ գլուխներից մեկը: Մենք դա անում ենք, որպեսզի զգուշությամբ որոշենք այն պատմության մարգարեական բնութագրերը, երբ ութերորդ նախագահը, այսինքն՝ յոթ նախագահներից մեկը, իրագործում է պապական գագանի պատկերի կազմավորումը: Այս ճշմարտությունների մեր քննությունը մենք սկսել ենք Կարմեղոս լեռով և Հերովդեսի ծննդյան օրով: Երկու սրբազան պատկերումներն էլ ներկայացնում են Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրականօրյա օրենքը, որը ներկայացված է նաև Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ խոսքում:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատվեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը: Դանիել 11:41.

Հյուսիսի կեղծ թագավորը այդ համարում մտնում է փառաւոր երկիրը: Հին Իսրայելի պատմութեան մէջ փառաւոր երկիրը Յուդայի երկիրն էր, եւ այն ներկայացուած էր որպէս կաթ ու մեղր հոսող երկիր, եւ ի միջի այլոց այս պատճառով էլ այն փառաւոր էր: Այն փառաւոր էր, որովհետեւ Քրիստոսն ընտրեց նրա մայրաքաղաք Երուսաղէմը՝ որպէս Իր տաճարի տեղը եւ այն քաղաքը, ուր Նա ընտրեց դնել Իր անունը:

Այն օրից, երբ Իմ ժողովրդին դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից, Իսրայելի բոլոր ցեղերից ոչ մի քաղաք չընտրեցի, որպեսզի այնտեղ տուն շինվեր, և Իմ անունը այնտեղ լինէր. և ոչ մի մարդու չընտրեցի, որ իշխան լինի Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի վրա. այլ Ես ընտրեցի Երուսաղէմը, որպեսզի Իմ անունը այնտեղ լինի, և ընտրեցի Դավթին, որ լինի Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի վրա: Բ Մնացորդաց 6:5, 6.

Հուդայի բառացի երկիրը փառավոր երկիրն էր բառացի հին Իսրայելի համար, իսկ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները հոգևոր Հուդայի երկիրն են՝ փառավոր երկիրը հոգևոր ժամանակակից Իսրայելի համար:

«Երբ այն երկիրը, որ Տերը տվել էր որպես ապաստան Իր ժողովրդին, որպեսզի նրանք երկրպագեն Նրան իրենց սեփական խղճի թելադրանքների համաձայն, այն երկիրը, որի վրա երկար տարիներ տարածված է եղել Ամենագործի վահանը, այն երկիրը, որին Աստված շնորհ է արել՝ այն դարձնելով Քրիստոսի մաքուր կրոնի պահեստարանը,—երբ այդ երկիրը, իր օրենսդիրների միջոցով, ուրանա բողոքականության սկզբունքները և հովանավորի հռոմեական ուրացությունը՝ միջամտելով Աստծո օրենքին,—այն ժամանակ է, որ մեղքի մարդու վերջնական

գործը կհայտնվի»: Signs of the Times, June 12, 1893.

Այն բանից հետո, երբ հյուսիսի կեղծ թագավորը քառասուներորդ համարում՝ 1989 թվականին, նվաճեց հարավի թագավորին (նախկին Խորհրդային Միությունը), այնուհետև նա նվաճում է փառահեղ երկիրը (Միացյալ Նահանգները): Քառասունմեկերորդ համարում «երկրներ» բառը լրացված բառ է և լիովին ճշգրիտ չէ, որովհետև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «շատերը», որ տապալվում են, մարդկանց մի դաս են, որոնք, նախքան կիրակնօրյա օրենքի գալը, գիտեին յոթերորդ օրվա շաբաթի և արեգակի օրվա միջև եղած տարբերությունը:

«Շաբաթի փոփոխությունը Հռոմեական եկեղեցու իշխանության նշանն է կամ կնիքը: Նրանք, ովքեր, հասկանալով չորրորդ պատվիրանի պահանջները, ընտրում են ճշմարիտ Շաբաթի փոխարեն պահել կեղծ շաբաթը, դրանով իսկ հարգանք են մատուցում այն իշխանությանը, որի կողմից միայն այն պատվիրված է: Գազանի նշանը պապական շաբաթն է, որը աշխարհի կողմից ընդունվել է Աստծո սահմանած օրվա փոխարեն:»

«Բայց մարգարեության մեջ նշված գազանի դրոշմը ստանալու ժամանակը դեռևս չի եկել: Փորձության ժամանակը դեռևս չի հասել: Ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ՝ չբացառելով նաև Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցական հաղորդակցությունը: Ոչ ոք չի դատապարտվում, մինչև որ ստացել չլինի լույսը և չտեսնի չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Սակայն երբ արձակվի կեղծ շաբաթը պարտադրող հրովարտակը, և երբ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը մարդկանց զգուշացնի գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, սահմանագիծը հստակ կքաշվի կեղծիքի և ճշմարտության միջև: Այնժամ նրանք, ովքեր դեռ կշարունակեն մնալ հանցավորության մեջ, կընդունեն գազանի դրոշմը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա:»

«Արագ քայլերով մենք մոտենում ենք այս ժամանակաշրջանին: Երբ բողոքական եկեղեցիները կմիավորվեն աշխարհիկ իշխանության հետ՝ կեղծ կրոնը պաշտպանելու համար, որին հակառակվելու պատճառով նրանց նախնիները տարան ամենադաժան հալածանքը, այնժամ պապական շաբաթը կպարտադրվի եկեղեցու և պետության միացյալ իշխանությամբ: Կլինի ազգային ուխտադրություն, որը կավարտվի միայն ազգային կործանմամբ»: Bible Training School, February 2, 1913.

Շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տապալվող «շատերի» դասը նրանք են, ովքեր պատասխանատու պիտի համարվեն Շաբաթի լույսի համար, որը այդ ժամանակի համար տրված լույսն է, որը շրջադարձային կետ է և ճգնաժամ՝ թե՛ եկեղեցու, թե՛ ազգերի պատմության մեջ: Այդ դասը Լատդիկեական ադվենտիզմի եկեղեցին է, որը հասել է ապստամբության անապատում իր թափառման ավարտին: Հենց այնտեղ է, որ նրանք հավիտյանս հավիտենից դուրս են թքվում Տիրոջ բերանից: Լատդիկեական ադվենտիզմը նրանք են, ովքեր կանչվեցին դեպի երրորդ հրեշտակի լույսը՝ կա՛մ առաջին Կադեսում՝ 1844 թվականից մինչև 1863 թվականի պատմության մեջ, կա՛մ երկրորդ Կադեսում՝ 2001 թվականի պատմության մեջ, մինչև կիրակնօրյա

օրենքը:

Եվ նա ասում է նրան. «Բարեկամ, ինչպե՞ս մտաք այստեղ՝ առանց հարսանեկան զգեստ ունենալու»: Եվ նա բերանքսիվայր եղավ: Այն ժամանակ թագավորը ծառաներին ասաց. «Կապեցե՛ք նրա ձեռքերն ու ոտքերը, տարե՛ք նրան և զցե՛ք արտաքին խավարը. այնտեղ կլինի լաց և ատամների կրճտոց»: Որովհետև կանչվածները շատ են, բայց ընտրյալները՝ քիչ: Մատթեոս 22:12-14.

Երրորդ հրեշտակի ձայնը՝ լինի 1844-ին, թե 2001-ին, հարսանիքին ուղղված կոչ էր: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կործանվող «շատերը» այն «շատերն» են, որոնք մերժեցին Քրիստոսի արդարության հարսանեկան զգեստը և դրա փոխարեն դարձան Հռոմի պոռնիկյին տասը թագավորների հետ միացած ամուսնական խմբակցության մասը: Այդ ամուսնության համար մարդը կարող է պահել իր սեփական զգեստները, որովհետև իրենց նախատինքը հեռացնելու համար նրանց պետք է միայն կոչվել այն պոռնիկի ազգանունով, որը թագավորում է տասը թագավորների վրա:

Եվ այն օրը յոթ կին պիտի բռնեն մեկ մարդու՝ ասելով. «Մենք մեր սեփական հացը պիտի ուտենք և մեր սեփական հագուստը պիտի հագնենք. միայն թե թող քո անունով կոչվենք, որպեսզի վերցվի մեր նախատինքը»: Եսայիա 4:1.

Նրանք չդիմացան առաջին սննդակարգային փորձությանը, որովհետև ընտրեցին ուտել իրենց սեփական հացը՝ երկնքի հացի փոխարեն: Նրանք չդիմացան երկրորդ փորձությանը, որտեղ պետք է փառավորեին Աստծուն՝ դրսևորելով Նրա բնավորությունը, սակայն դրա փոխարեն ընտրեցին հագնել իրենց սեփական հանդերձները: Նրանք չդիմացան երրորդ վճռորոշ փորձությանը, որովհետև դրսևորեցին գազանի անունը (բնավորությունը), քանի որ ընտրեցին մերժել Քրիստոսի անունը (բնավորությունը): Նպատակը, որի համար Նեբրովթը Բաբելոնի առաջին հիշատակության մեջ կառուցեց մի քաղաք (պետություն) և մի աշտարակ (եկեղեցի), այն էր, որ նա իրեն անուն հանի:

Եվ նրանք ասացին. «Եկե՛ք, մեզ համար քաղաք և աշտարակ շինենք, որի գագաթը հասնի մինչև երկինք, և մեզ համար անուն հանենք, որպեսզի չցրվենք ամբողջ երկրի երեսով մեկ»: Օննդոց 11:4:

Անունը բնավորության խորհրդանիշ է, և ութերորդ գազանի մարգարեական բնավորությունը, որը յոթից է, Եկեղեցու (աշտարակ) և Պետության (քաղաք) միավորման երկակի բնույթն է: Վերջին օրերի ճգնաժամում մարդիկ պիտի բաժանվեն երկու դասի:

«Կարող են լինել միայն երկու դասեր: Յուրաքանչյուր կողմ հստակորեն կնքված է՝ կա՛մ կենդանի Աստծու կնիքով, կա՛մ գազանի կամ նրա պատկերի նշանով: Աղամի յուրաքանչյուր որդի և դուստր որպես իր առաջնորդ ընտրում է կա՛մ Քրիստոսին, կա՛մ Բարաբբային: Եվ բոլոր նրանք, ովքեր իրենց դնում են անհավատարիմների կողմը, կանգնած են Սատանայի սև դրոշի ներքո և մեղադրվում են Քրիստոսին մերժելու և անարգանքով վերաբերվելու մեջ: Նրանք մեղադրվում են կյանքի և փառքի Տիրոջը գիտակցաբար խաչելու մեջ»: Review and Herald, January 30, 1900.

Մի դասը կներկայացնի գազանի պատկերը, իսկ մյուս դասը կներկայացնի Քրիստոսի պատկերը: Մեկը կհագնի Քրիստոսի հարսանեկան զգեստը, իսկ մյուս դասը կհագնի «իրենց սեփական հանդերձը»: Մի դասը պիտի ուտի երկնային սնունդը, իսկ մյուսը պիտի ուտի «իրենց սեփական հացը»: Այն դասը, որ ուտում է իր սեփական հացը և պահում է իր սեփական հանդերձը, ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի ձայնով կանչված «շատերին», և նրանք են այն «շատերը», որոնք տապալվում են շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամում, երբ նրանց բնավորությունները կհայտնվեն, իրենց կորցրած վիճակը փրկագնելու նրանց փորձը այն կեղծ հույսն է, թե եթե կարողանան ընդունել Հռոմի պոռնիկի անունը, ապա այդպիսով իրենց «նախատինքը» կվերանա:

Այն ժամանակ ընտրված քչերը բարձրացվում են որպես հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշակ, և ապա քառասունմեկերորդ խոսքում կա մեկ այլ խումբ, որոնք այնուհետև «ազատվում են» հյուսիսի կեղծ թագավորի ձեռքից: «Ազատվել» թարգմանված եբրայերեն բառը, քառասունմեկերորդ խոսքում, նշանակում է ազատվել այնպես, ասես սայթաքուն լինելու պատճառով, և սահմանումը փոխանցում է այն գաղափարը, թե ինչպես ջրի մեջ օձառի կտոր պահելիս, օձառի սայթաքուն լինելու հետևանքով այն սահում է ձեռքից դուրս: Բառի սահմանման առաջնային տարրը, երբ այն գործածվում է եբրայերեն լեզվում, այն է, որ այն ամենը, ինչ ազատվում է, նախքան ազատվելը գտնված է եղել այն բանի վերահսկողության ներքո, որից ազատվում է:

Քառասունմեկերորդ համարում իրականացվում է վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը:

«Միացյալ Նահանգների բողոքականները առաջինը կլինեն, որ իրենց ձեռքերը կձգեն անդունդի վրայով՝ Մպիրիտուալիզմի ձեռքը բռնելու համար. նրանք կերկարեն անդունդի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հռոմեական իշխանության հետ. և այս եռակի միության ազդեցության ներքո այս երկիրը կհետևի Հռոմի հետքերին՝ խղճի իրավունքները ոտնատակ տալով»: Մեծ պայքար, 588:

Երբ Միացյալ Նահանգները կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ձեռք-ձեռքի տան Միավորված ազգերի կազմակերպության և պապականության հետ, կլինի մարդկանց մի խումբ, որոնք նախապես եղել են պապականության ձեռքում, և որոնք այն ժամանակ «փախչում են» հյուսիսի կեղծ թագավորի ձեռքից: Այդ մարդիկ նախկինում պահվել են պապական իշխանության ճիրաններում: Այդ մարդիկ Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի մեջ ներկայացված են Հովհաննես Մկրտչով, որը այն ժամանակ գտնվում էր հռոմեական բանտախորշերի գերության մեջ՝ սպասելով մահվան կամ ազատագրման: Մարդկանց այն դասը, որը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փախչում է պապականության գերությունից, ներկայացված է երեք ցեղերով, և այսպիսով խորհրդանշում է արդի Բաբելոնի եռակի կազմությունը:

Հենց այդ ժամանակ Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը կոչ է անում այդ ժողովրդին փախչել Բաբելոնից, որպեսզի նրանք մասնակից չլինեն նրա դատաստաններին, որոնք այդժամ պետք է սկսվեն: Այդ երկրորդ ձայնը Քրիստոսի

ձայնն է, սակայն այն ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարի ձայնը, որոնք այդ ժամանակ բարձր ձայնով հռչակում են երրորդ հրեշտակի պատգամը: Երբ նրանք, ովքեր ազատվում են ձեռքից (որը հնազանդության խորհրդանիշ է), ազատվում են հյուսիսի կեղծ թագավորի ձեռքից, այնժամ գտնում են հյուսիսի ճշմարիտ թագավորի ձեռքը:

Կարմեղոս լեռան վրա Բահադի մարգարեները սպանվեցին, և, որպես արական սեռի կեղծ աստվածություն, նրանք ներկայացնում են Պետությունը, իսկ Աշտարովթի մարգարեները ներկայացնում են Եկեղեցին: Եղիան սպանեց Բահադի մարգարեներին՝ այսպիսով նշանավորելով վեցերորդ թագավորության վախճանը, թեև ուրացյալ բողոքականության կրոնը, ինչպես ներկայացված է Սաղոմեով, դեռևս ներկայացված էր: Սաղոմեն՝ Ուրացյալ Բողոքականությունը, որպես Սաղոմե, գայթակղեցնում է Հերովդեսին, և տասը թագավորները համաձայնվում են մտնել Եկեղեցու և Պետության դաշինքի մեջ ութերորդ գլխի հետ, որը յոթ գլուխներից էր: Սաղոմեն այն է, որի հանդեպ արյունապիղծ Հերովդեսը իր սրտում տենչում է:

Բայց Ես ասում եմ ձեզ, որ ամեն ոք, ով կնոջը նայում է նրան ցանկանալու համար, արդեն իր սրտում շնություն է գործել նրա հետ: Մատթեոս 5:28.

Հերովդեսի սրտում եղած արյունապիղծ ցանկասիրությունը նրանց մարմինը միացրեց իր սրտում, և այդ պատճառով նա մի եղավ Սալոմեի հետ:

Ուստի մարդը պիտի թողնի իր հորն ու մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և նրանք մեկ մարմին պիտի լինեն: Ծննդոց 2:24.

Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի ժամանակ Հերովդեսն ու Սաղոմեն միացան, և Հերովդեսը, որին նախապատկերում էր Աքաաբը, հյուսիսային թագավորության տաս թագավորների գլուխն է: Շուտով գալիք Կիրակիի օրենքի ժամանակ երկրի գազանի վեցերորդ թագավորությունն ավարտվում է, երբ այն եղջյուրները, որոնք դարձել էին մեկ եղջյուր՝ ներկայացնելով Եկեղեցու և Պետության եղջյուրների միությունը (գազանի պատկերը), սպանվում են Եղիայի կողմից: Այնուհետև Սաղոմեն գայթակղում է Հերովդեսին, միանում է նրան և համոզում է նրան իր թագավորության կեսը (համաշխարհային Պետությունը) տալ իր մորը (համաշխարհային Եկեղեցուն): Այդ ժամանակ Սաղոմեն վերահսկողություն է վերցրել Աքաաբի և նրա տաս ցեղերի վրա, որովհետև տաս թագավորները բոլորը համամիտ են միմյանց հետ:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ դու տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռևս թագավորություն չեն ստացել, բայց իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ՝ մեկ ժամ գազանի հետ: Մրանք մեկ միտք ունեն, և իրենց զորությունն ու իշխանությունը պիտի տան գազանին: Հայտնություն 17:12, 13.

Այն գազանը, որին նրանք տալիս են իրենց իշխանությունն ու զորությունը, այն նույն գազանն է, որի վրա նստած է պոռնիկը: Գազանը ներկայացնում է պատկերի բնույթը, այսինքն՝ Եկեղեցու և Պետության միությունը, որտեղ կինը (Եկեղեցին) իշխում է այդ հարաբերության մեջ, որովհետև դա լատինական ամուսնություն է, ուր ազգանունը

կնոջ անունն է, և ուր կինը իշխում է տղամարդու վրա՝ ապստամբելով ճշմարիտ ամուսնական հարաբերության դեմ:

Եվ կնոջն ասաց. «Քո վիշտն ու հղությունը շատ պիտի բազմացնեն. ցավով պիտի ծնես որդիներ, և քո փափագը պիտի լինի դեպի քո ամուսինը, և նա պիտի իշխի քեզ վրա»: Ծննդոց 3:16.

Տասը թագավորները մեկ միտք և մեկ սիրտ ունեն:

«Հայտնություն 17:13–14»-ը մեջբերված է. «Սրանք մեկ միտք ունեն»: Կլինի մի համընդհանուր միավորման կապ, մեկ մեծ ներդաշնակություն, սատանայի ուժերի մի դաշնակցություն: «Եվ իրենց իշխանությունն ու զորությունը կտան գազանին»: Այսպես է դրսևորվում նույն կամայական, ճնշող իշխանությունը կրոնական ազատության, Աստծուն խղճի թելադրանքի համաձայն երկրպագելու ազատության դեմ, ինչպես որ դրսևորվեց պապականության կողմից, երբ անցյալում այն հալածում էր նրանց, ովքեր համարձակվում էին հրաժարվել հռոմեականության կրոնական ծեսերին ու արարողություններին համապատասխանելուց:

«Վերջին օրերում մղվելիք պատերազմում Աստծու ժողովրդի դեմ կմիավորվեն բոլոր այն ապականված ուժերը, որոնք ուխտադրժորեն հեռացել են Եհովայի օրենքին հնազանդ մնալուց: Այս պատերազմում չորրորդ պատվիրանի Շաբաթը կլինի գլխավոր վիճարկելի հարցը, որովհետև Շաբաթի պատվիրանի մեջ մեծ Օրենսդիրը Իրեն նույնացնում է որպես երկնքի և երկրի Արարիչ»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Տասը թագավորները, որոնց առաջնորդը Աքաաբն է, կամ Հերովդեսը, գայթակղվել են Հերովդիայի դստեր՝ Սալոմեի կողմից: Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, որը կիրականորյա օրենքի ժամանակ գայթակղվում է Սալոմեի՝ ուխտադավան բողոքականության կեղծ կրոնի կողմից, և որը նախկինում աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն էր, վերահսկողություն է վերցնում տասը թագավորների թագավորության վրա, որոնք բոլորը համաձայնում են իրենց թագավորության կեսը տալ կաթոլիկության կրոնին: Նրանք այս միաձայն որոշումն են կայացնում, որովհետև բոլոր թագավորները գայթակղվել էին Սալոմեի գայթակղիչ պարի միջոցով: Նրանք համաձայնում են իրենց միացյալ զորությունը ներդնել Հովհաննես Մկրտչով ներկայացվածների սպանության գործի մեջ:

Գազանը (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը) ղեկավարվում է մի առաջնակարգ թագավորի կողմից (Հեզաբելի դուստրը): Հեզաբելը իր դստերը հրահանգել էր նախաձեռնել շնացող և արյունապղծական հարաբերությունը Հերովդեսի և մյուս թագավորների հետ, որովհետև նա պոռնիկների մայրն է: Նա իր սեփական դստեր կավատն է: Հերովդեսը, Աքաաբը և Միավորված ազգերի կազմակերպությունը գայթակղվեցին սուտ մարգարեի կողմից, որը Միացյալ Նահանգներն է: Միացյալ Նահանգները դադարում են լինել վեցերորդ թագավորությունը, երբ Բահադի մարգարեները սպանվում են, և Աստարովթի մարգարեները (Սադոմե) անմիջապես դառնում են յոթերորդ թագավորության

կառավարող իշխանությունը, քանի որ այն աշխարհում կրկնօրինակում է այն, ինչ հենց նոր իրագործեց Միացյալ Նահանգներում:

Գազանը այն թագավորներն են, որոնք կապի մեջ են պոռնիկի աղջկա հետ, իսկ պոռնիկը այն կինն է, որ իշխում է գազանի վրա: Հիսուսը որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Ինչպես Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի ութ թագավորությունների պատկերավոր նկարագրությունը բացեց Դանիելի երկրորդ գլխի ութ թագավորությունները, այնպես էլ գազանը և գազանի վրա նստած կինը բացահայտում են մեկ այլ մարգարեական ճշմարտություն, որը հիմնված է այն սկզբունքի վրա, որ առաջինը ներկայացնում է վերջինը:

Հայտնություն գրքի տասնյոթերորդ գլուխը Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին հիշատակումն է, և, հետևաբար, պահանջում է, որ Դանիել գրքի երկրորդ գլուխը, որը Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակումն է, մարգարեական անհրաժեշտությամբ նույնպես ներկայացնի ութ թագավորություններ, որոնցից ութերորդ թագավորությունը յոթից էր: Նույնպես, տասնյոթերորդ գլխում կնոջ և այն գազանի դատաստանը, որի վրա նա նստած է, պետք է ներկայացված լինի պոռնիկի առաջին դատաստանում՝ 1798 թվականին:

Հրեշտակը Հովհաննեսին տեղեկացրեց տասնյոթերորդ գլխի բացման ժամանակ, որ պատրաստվում է ցույց տալ մեծ պոռնիկի և այն գազանի դատաստանը, որի վրա նա հեծած է: Առաջին անգամ, երբ պոռնիկը դատվեց, ճիշտ է հասկացվել որպես 1798 թվականը, երբ պապականությունը ստացավ իր մահաբեր վերքը, և եկավ վերջի ժամանակը: Սակայն երբ մարգարեական պատմության մեջ ներկայացվում է «վերջի ժամանակ», միշտ լինում են երկու սահմանաքարեր, որոնք խորհրդանշվում են մարդկանցով: Ահարոնի և նրա եղբայր Մովսեսի ծնունդը այդ պատմության մեջ վերջի ժամանակն էր: Այդ երկու սահմանաքարերը նախատիպեցին Հովհաննես Մկրտչի ծնունդը, իսկ վեց ամիս անց՝ նրա ազգական Հիսուսին, այսպիսով նշելով այդ պատմության վերջի ժամանակը: Յոթանասունամյա գերության վերջում, որը նախատիպում է 1798 թվականի վերջի ժամանակը, Դարեհը և նրա եղբորորդի Կյուրոսը վերջի ժամանակի երկու սահմանաքարերն են: Նրանք միասին նախատիպում են Ռեյգանին և առաջին Բուշին՝ 1989 թվականի վերջի ժամանակում:

1798 թվականը, որը վերջի ժամանակն էր, երբ Դանիելի գիրքը Միլլերական պատմության մեջ արձակվեց կնիքից, բնորոշեց կաթոլիկության գազանի քաղաքական տարրի մարգարեական մահը: Նապոլեոնի գեներալ Բերթիեն ուղիղ մտավ Վատիկան, ձերբակալեց պապին և վերջ դրեց կաթոլիկության գազանի քաղաքական իշխանությանը: Մեկ տարի անց՝ 1799-ին, այն կինը, որ դարերի ընթացքում հեծել էր այդ գազանի վրա, որը ներկայացված էր պապով, մահացավ գերության մեջ: Պոռնիկի դատաստանը ներառում է նաև այն գազանի դատաստանը, որին նա գործածել էր ազգերին կառավարելու համար: Հայտնության տասնյոթերորդ գլուխը նույնականացնում է թե՛ գազանի դատաստանը, և թե՛ այն պոռնիկին, որը իշխում է գազանի վրա և հեծած է նրա վրա:

«Աշխարհը լի է փոթորիկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Մակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդները կմիավորվեն՝ Աստծուն ընդդիմանալու Նրա վկաների անձի մեջ»: Վկայություններ, հատոր 7, էջ 182:

Ութերորդ գլուխը, որ յոթից է, պապական իշխանությունն է, որ տիրում է այն գազանին, որը կազմված է տասը թագավորներից, և որոնք կառավարվում են այն պոռնիկի դստեր կողմից, որ նստում է գազանի վրա: Ութերորդ թագավորության այն տարրերը, որ յոթից է, պետք է տեսնվեն ութերորդ և վերջին նախագահի մեջ, որը յոթ նախագահներից է, երբ գազանի պատկերը կազմավորվի Միացյալ Նահանգների ներսում:

Հանրապետականության և Բողոքականության ուխտադրուժ եղջյուրների միավորումը պարտավոր է ունենալ մի «գլուխ», որ իշխի գազանի պատկերի վրա, և այդ իշխանը կլինի արտակարգ բռնապետ:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Ասափի երգը կամ սաղմոսը: Մի՛ լռիր, ո՛վ Աստված, մի՛ զսպիր քեզ, և մի՛ հանդարտվիր, ո՛վ Աստված: Ահա թշնամիներդ աղմուկ են բարձրացնում, և քեզ ատողները գլուխ են բարձրացրել: Նենգամիտ խորհուրդ են արել քո ժողովրդի դեմ և խորհրդակցել են քո ծածուկ պահվածների դեմ: Նրանք ասել են. «Եկե՛ք, նրանց իսպառ վերացնենք որպես ազգ, որպեսզի Իսրայելի անունն այլևս հիշատակության մեջ չլինի»: Որովհետև նրանք միաբանությամբ խորհուրդ են արել, դաշինք են կնքել քո դեմ՝ Եդոմի վրանները և իսմայելացիները, Մովաբը և հագարենացիները, Գեբաղը, Ամոնը և Ամադեկը, փղշտացիները՝ Տյուրոսի բնակիչների հետ. Ասորն էլ է միացել նրանց, Լոտի որդիներին օգնություն են եղել: Սեղա: Սաղմոսներ 83:1–8.